

Jaume Cabré

En Pere i el bosc

Il·lustracions de
Júlia Sardà

Estrella Polar

Jaume Cabré

En Pere i el bosc

Il·lustracions de
Júlia Sardà

timunmas

Estrella Polar

© del text: Jaume Cabré

© de les il·lustracions: Júlia Sardà

Drets de publicació del text: Cristina Mora Literary & Film Agency

© 2015, Grup 62, s.l.u., Estrella Polar,

Pedro i Pons, 9-11 – 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2015

ISBN: 978-84-9057-698-4

Dipòsit legal: B. 16.492-2015

Imprès a la Xina

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Un nen que es diu Pere ha sortit de casa
seva de nit i s'ha endinsat al bosc. Uns quants
animalons l'observen amb curiositat. Un
mussol, un esquirol, un eriçó...

Ell no se n'adona.

L'Esquirol, que és molt tafa­ner, se li acosta
i li pregunta:

—Què hi fas, al bosc, en aquestes hores?

—M'han robat un camió de bombers.

—I per què el busques al bosc?

—He seguit les petjades del lladre. Però ara ja les he perdudes. Tu no has vist un camió, per aquí?

—No, no he vist res —contesta l'Esquirol—. Potser el Liró sí que l'ha vist. Vine, Liró!

Se'ls acosta un liró ben menut que badalla molt i diu:

—Què vols, ara?

—Has vist un camió de bombers així de gran? —li diu en Pere—. Pot fer sonar una sirena i...

Però el Liró s'ha adormit i no ha sentit res del que li deia. L'Esquirol vol excusar-lo:

—Està molt cansat, el Liró: treballa massa.

En Pere badalla; també està cansat perquè en aquestes hores de la nit sempre dorm.

—Doncs veure'l dormir així em fa venir son —diu.

S'asseu i repenja l'esquena contra el tronc d'un arbre.
—Saps què? Em sembla que també descansaré una mica.
—No estàs avesat a viure de nit com nosaltres —diu l'Esquirol.
El Mussol s'ha posat a la capçada de l'arbre. I un Puput, també.
Se'ls acosta per terra, encuriolit, un Gripau, que duu una motxilla,
perquè està de viatge. L'Esquirol tampoc no es vol perdre l'espectacle.
El Liró s'ha instal·lat a l'espatlla d'en Pere i dorm. El que s'ha
adormit, també, és en Pere: com un liró. Tots els animals se
li acosten i fan una rotllana; els fa gràcia veure dormir un nen.

Un soroll desperta en Pere. Li ha semblat sentir la sirena del camió de bombers. Busca al voltant, però no el veu. Es fixa en un cau de conills, hi acosta l'orella i sent la sirena del seu camió. Però el cau és massa petit per entrar-hi.

—Què vols fer? —diu el Mussol.

—Agafar el meu camió de bombers.

—Ah, és això el que busques?

—Sí.

—Quina llauna, aquesta sirena!

—Llauna? Si és molt bonica!

—Doncs jo no l'aguanto —diu el Mussol, enfadat—. Fa hores que l'està fent sonar.

—Qui?

—El petit dels conills. Viu aquí dins. Mira què et dic: m'estic rumiant si canvio d'arbre; no m'agrada que facin soroll de nit. La nit és per caçar i no per fer xivarri.